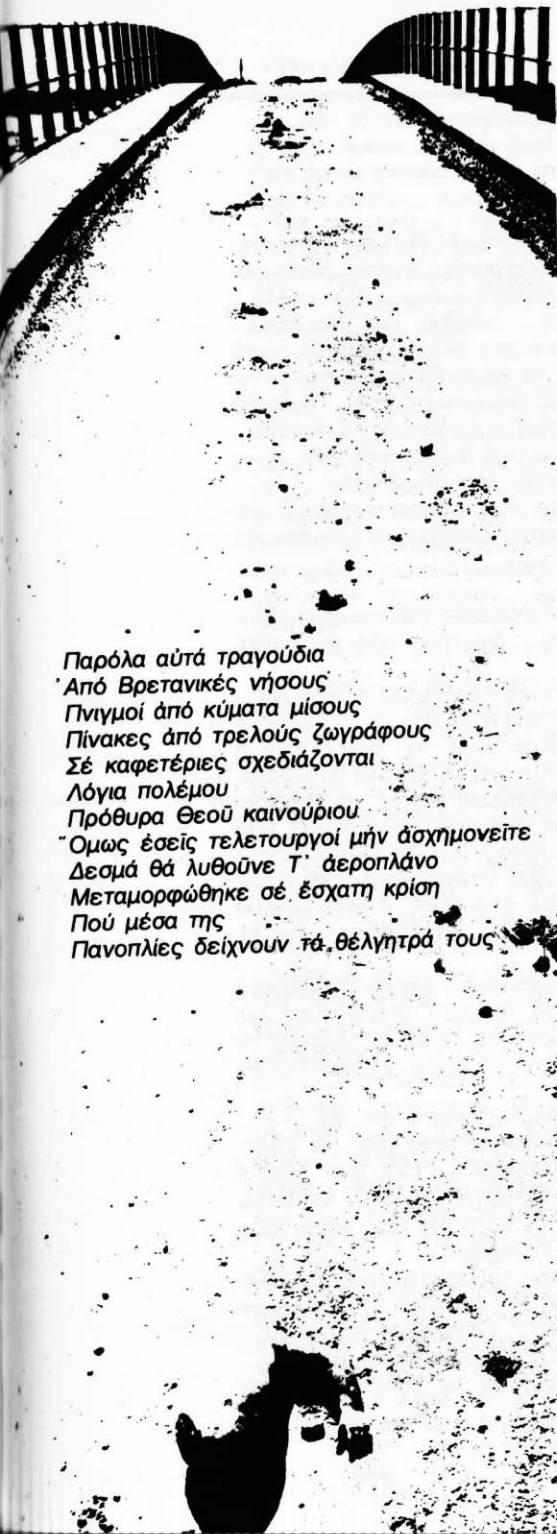

Προϊόντα Πολιορκίας

Αεροπλάνο δέντρο πολύφωτο
Έτος σκέψη άρνηση
Μέσα σ' όλ' αυτά αιώρεισαι
Σέ τετελεσμένα ψάχνοντας τά άτέλεστα
Κι αυτά όλο ξεφεύγουν
Κι ύστερα πολλά έτη
Πού αύτοπολιορκούνται και
Τό σκυλί άλυχτά κι ό
Χειμαρρος από φωνές άπόγνωσης
Κατεβαίνει από τά γήπεδα
Τήν Κυριακή κι οι προφήτες
Βγαίνουν άπ' αύτήν μέ κολοβάς
Προφητείες πού τίς κλοτσούν
Οί περπατητές μέ τή μιά μάσκα
Απ' αύτήν δέντρα και δάση
Υψώνονται στή φαντασία
Λεωφόροι γεμάτοι άσφυξία
Τ' αεροπλάνο όλο άνεβαίνει
Τό άναλόγιο δέν τό φτάνει
Οί όμιλητές δέν τό βλέπουν
Αεροπλάνο έτος και έτη
Αύτοπολιορκούνται
Τό προϊόν του μόχθου πάντα
Μέσα στήν πολιορκία μέσα
Στήν άίρεση και στήν άρνηση
Τής α-πολιορκίας αλλά έδώ
Στό άδιέξοδο τής ύπερ-κατασκευής
και του γκρεμίσματός της πού είναι ή γλώσσα
Πού τά τηλεβόλα της νά κτυπάνε
Ασταμάτητα τίς έφέσεις πρός
Πολεμικές μανίες πρός κατα-
ναλώσεις εύχών
Οί μεγιστάνες λικνίζονται από
Προϊόντα πολιορκίας και ή λειτουργία
Συνεχίζεται κι έμεις υπό
Σκέπην καταφεύγουμε
Σκυλιά άλυχτούνε
Μέσα σέ τεράστια έγχορδα
Πού έρεθίζουνε τά γεννητικά
Όργανά τους κι έτσι όργανα
Μέ όργανα κατασκευάζουνε
Κόσμο παροξυσμού και τό
Αεροπλάνο θέλει νά τόν ύπερκεράσει

Όμως θλιμένοι περιπατητές τής Κυριακής
Σέ ποιά λύπη ταξιδεύετε ποιά καύχημα
Γίνεται μηχανή έσωτερικής καύσης
Πού έξαντλεί γρήγορα
Τή βιοενέργεια

Λιακάδα και βγαίνουνε
Απωθημένα σύρματα περιτυλίγοντας
Δρόμους κτίσματα ούρανό
Διέξοδος καμιά κι ό ήλιος
Λάμπει τόσο και μέσα
Σ' αύτή τή λάμψη μπαίνει
Ό χρόνος σέ καθρέφτη
Και τόν κυνηγούνε φιλοσοφίες
Και τόν παραφυλάνε σταγονίδια θανάτου
Αρχές και έξουσίες και πάλι
Τείχος ή Κυριακή κι άπ' αύτήν
Ξεχύνονται τά σωθικά κάθε πολιτείας
Όπου γεμάτοι οι δρόμοι άπογνώσεις
Κι οι ούρανοι άρρητες γνώσεις
Αύριο πού θά πάμε
Αύριο τί θά φάμε
Βέβαια δέν λέμε ποτέ
Ποιούς θά φάμε
Η μάσκα
Όλο και μεγαλώνει οι μυστικές
Υπηρεσίες πρόσωπο δέν έχουν
Έτσι οι διαδρομές γεμάτες ίσκιους
Πού μέσα σου μπαίνουν
Μέσα τους μπαίνεις και λαμπρό
Τό μέλλον και τρέχουν τά μέσα
Συγκοινωνίας και γελούνε τά μέσα
Μαζοεπικοινωνίας κι όλο ύπόγειες
Βάσεις και διαβάσεις κι ό,τι διαβάσεις
Αύριο θά τό χάσεις
Τότε
Υψώνεις άσπρη σημαία
Οί όχετοί όρμάνε τό πλοίο
Του νοϋ μέ συνεχείς άφοδεύσεις
Καταπολεμάνε και ποιά γλώσσα
Τόση άποφορά νά άντιπαλαίψει
Σακατεμένες μάζες πάνω
Σέ μή άσφαλείς αξίες

Αχτίνα κοσμική φῶς θανάτου
Δέντρο ἀθανασίας σέ ποιά
Ζώνη τοῦ χάους κατοικεῖτε
Σέ ποιά νύχτα ταξιδεύετε
Ταξιδιώτης νά βρεθῶ καί νά
Παραπλανήσω πὴν αἰώνια σκέψη
Βέβαια: Ἐγκληματίας ἐγκληματίας
Θά φωνάξουνε τὰ μεγάφωνα τρόμου Σπὴ διαπασῶν
Ὅμως ἐγὼ θά συνεχίσω
Νά ὑψώνω τὸ ποίημα καί νά τὸ
Ἀντιτάσσω σέ φόβους
Ποῦ σπέρνουν τὰ αὐτοκρατορικά
Στρατεύματα τοῦ κάθε δέντρου
Ποῦ ἀνεβαίνει πιό ψηλά ἀπὸ
Ἐκατὸ χρόνια καί γίνεται
Κυρίαρχο καί πάνω του ἄλλες
Κυριαρχίες ποῦ τίς ψάχνει καί
Κάποια στιγμή σέ ἀπόγειο ἡδονῆς
Τὸ καταβροχθίζουν

Παρόλα αὐτὰ τραγούδια
Ἀπὸ Βρετανικὲς νήσους
Πνιγμοὶ ἀπὸ κύματα μίσους
Πίνακες ἀπὸ τρελοῦς ζωγράφους
Σέ καφετέριες σχεδιάζονται
Λόγια πολέμου
Πρόθυρα Θεοῦ καινούριου
Ὅμως ἐσεῖς τελετουργοὶ μὴν ἀσχημονεῖτε
Δεσμὰ θά λυθοῦνε Τ' ἀεροπλάνο
Μεταμορφώθηκε σέ ἐσχατὴ κρίση
Ποῦ μέσα της
Πανοπλίες δείχνουν τὰ θέλητρά τους

Ὑστερα ἦρθαν τὰ συστήματα
Μέ πουκάμισα γεμάτα ἀγροῦς ἀσπρους
Καί τὸ πράσινο ἀγνωστο σπὴν πλανητικὴ σκέψη
Ἀγνωστη κι ἡ σκέψη στοῦ πράσινο
Ὅμως μέ πράσινους πυρετοὺς διαπερνᾶται
Τὸ ἀδιαπέραστο τότε ποῦ θγαίνει
Στὸ μπαλκόνι τῆς φαντασίας κι ἀρχίζεις
Ἐξάλλα νά χαιρετᾷς τίς σπιθάδες
Ἄλλων πραγμάτων ἄλλων αἰσθήσεων
Κι ἄλλων αἰσθημάτων ἀπὸ ἐκεῖνα
Ποῦ συνήθως κυκλοφοροῦνε στοὺς
Πεθαμένους ἀπὸ προχθὲς αὐτοκινητοδρόμους
Ὅποτε τὰ πράγματα ποῦ ἀγνοοῦνε
Τίς σπιθάδες σέ προδιαγράφουν
Καί τὸ ἱκρίωμα πέντε μίλια
Πέντε ματιές κρύες πέντε σφαῖρες
Πέντε ὀβίδες ἀνάμεσα ἀπὸ
Πέντε λεωφόρους πέντε ἡπείρους
Ὅμως ὁ βρυχηθμός πῶς διαγράφεται
Ἀπὸ τὰ τρία κύρια γεύματα
Ὅποτε ὀκτῶ προ-διαγραφές
Γιὰ κόσμους τοῦ αὔριο μέσα σ' αὐτοὺς
Νά τρέχουν οἱ σκιές ὅσων ἐλπίσανε
Σέ ὀχηματαγωγὰ ποῦ μέ
Ἰδιες σκέψεις σε ξηρὰ καί θάλασσα ταξιδεύουν

Δημήτρης Κακαβελάκης

φωτογραφία Στέλιου Σκοπελίτη